

Myrmarachne formicaria från en ny fyndort.

Af

Gottfrid Adlerz.

I en uppsats »Om en myrliknande svensk spindel» [Ent. Tidskr. 1895] meddelas några iakttagelser öfver hanarnas egendomliga lekar hos *Myrmarachne* (*Salticus*) *formicaria*. Då på den där omtalade fyndplatsen blott en enda och därtill ännu ej utvecklad hona anträffades, kunde ingen upplysning lämnas vare sig om boet eller om honornas lefnadsvanor. Till fullständigande af den nämnda uppsatsen kunna därför följande iakttagelser från en ny fyndplats tjäna.

Spindeln i fråga träffades i juli 1908 vid en bukt på södra sidan af Hamnholmen vid Räfsnäs i Roslagen. Rätt talrika individer (ett 20-tal) förekommo på en sträcka af omkring 6—7 m. af den af klappersten bildade strandremsan, medan arten föröfrigt ej återfanns på någon annan plats i trakten. Denna nya fyndort ligger ej så synnerligen långt från den plats, där denna spindel för första gången upptäcktes af De Geer, och öfver hufvud taget tycks arten med förkärlek, fastän ej uteslutande, uppehålla sig på hafsstränder. I Tyskland, där den föröfrigt lär vara mycket sällsynt, uppgifves den vara talrik vid Bonn.

Alla de vid Räfsnäs anträffade individerna voro honor. De sutto i sina af hvitt silke förfärdigade bon på undersidan af klapperstenarna. Boen voro aflånga, af omkring 2 cm. längd och ungefär hälften så breda, afsmalnande mot båda ändarna. Vid ena smaländan fanns en öppning, ur hvilken honan kom fram, om hon hårdt ansattes. Enligt SUNDEVALL skulle boet vara öppet i båda ändar. Så tycktes ej vara

fallet med de af mig anträffade. Hvarje bo bestod af två rum, ett inre, närmast stenen, och ett yttre af samma storlek och form, i det båda rummen upptogo boets hela längd. Det inre rummet innehöll vanligtvis små ungar, medan det yttre innehöll en samling gula ägg. Om båda rummen innehöllo ungar, voro de i inre rummet större och tillhörde påtagligen en äldre kull. Honorna själfva plägade vistas i det yttre rummet. Ytterst sällan visade sig någon af dem utanför boet. Kanske infaller deras jakttid på natten. Sundevall säger om denna art: »*celeriter currit salitque*». Själf har jag aldrig sett dem göra några hopp, såsom andra Attider pläga. På platsen i fråga funnos mellan stenarna på stranden bon af *Myrmica ruginodis*, men något förhållande mellan spindlarna och myrorna tycktes ej äga rum.

I ett glas insläpptes tolf infångade honor, hvarjämte några bon med ägg och små ungar inlades. Honorna gingo på samma sätt som hannarna, d. v. s. höjde och sänkte ofta sin bakkropp. Sina långa, smala framben med den hvita ringen nära spetsen förde de på ett sätt, som gjorde dem mycket lika myrornas antenner. Sins emellan iakttog de samma uppförande, som skildrats i fråga om hanarna, i det de figurerade mot hvarandra med åt sidan vriden bakkropp samt med de antennlika frambenen upplyftade och vidt utspärrade. Då de emellertid sakna hanarnas kolossala chelicerer, hvilka vid dessas fäktningar spela en så väsentlig roll, blef skådespelet i detta fall vida mindre intressant. Föröfrigt misstänker jag nästan, att det vid honornas sammandrabbningar gäller blodigt allvar, att döma af den stora skyndsamhet, med hvilken den underlägsna parten plötsligt griper till flykten. Under min frånvaro, och, som jag tror, på nätterna hade flera af de inspärrade honorna blifvit uppättna. Samma öde vederfors alla de ungar, som vågade visa sig utanför de inlagda boen. Kanske var det tillfället till dylika kannibaliska måltider som var orsaken till att inlagda små flugor alltjämt försmåddes. Vatten drucko dessa spindlar med begärlighet.